



Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Actio gratiarum pro cunctorum Christi sensuum pro graui in cruce dolore,
pro felbili item & amara morte eius. Cap. XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

in hora mortis meæ possim dicere: Ecce Domine consummati & perfecti opus tuum, quod præcepisti mihi, vt facerem: venioq; nunc ad te dominum ac magistrum meum, patremq; desideratissimum, recipe me venientem ad te. Effice pijsime & amantissime Iesu, saluator & redemptor meus, vt à te tunc audire merear tuam illâ dulcissimam vocem: Veni amica mea, veni dilecta mea quia iam tuas disposui consummari penurias & præssuras. Veni mecum in regno meo cum sanctis Angelis epulari, iucundari, & commorari per infinita seculorum secula, Amen.

Actio gratiarum pro cunctis Christi sensuum pergravi in cruce dolore, pro flebili iudicio & amara morte eius.

CAPVT XX.

Christe Iesu, saluator & redemptor generis humani fidelissime & amantissime, dulcedo omnium iustorum, pœnitentium salus, electorum omnium amor & vita, en corde humili ac animo contrito commoneo te, & oculis diuinæ Maieſtatis tuæ nunc repræſento immensos illos & perhorribiles, quos in singulis tuis sensibus innocentissimis perpeſſus fuiſti dolores, dum tribus continuis horis absq; vlla vel ad oculi momentum, intercisione aut releuamine in immensis & incomprehensibilibus in cruce perduraſti doloribus, vndiq; singulatim singulis te inextimabiliter coangustantibus. Quanto tunc dolore visus tuus obstupuit: quando & vnicæ matris compaſſionem, discipulorum desolationem, amicorum infidelitatem, inimicorum obstinatam crudelitatem, propriiq; corporis dilacerati miserandam intuebaris speciem: quando demum præ mortis horrore obtenebrati euerſiq; sunt oculi tui, ipsis carbūculis clarioreſ? Aures tuæ sanctissimæ, Iudeorum iniquorum insultationibus & improprijs queruloſis lamentantium vocibus sunt grauata. Odoratus tuus nobilissimus, ex fœtore iniectorum tibi phlegmatum, & putentium cadauerum in loco tuæ crucifixionis, odorem fœtidissimum spirauit. Gustus tuus suauissimus amaro fellis poculo fuit miserabiliter infectus, vt non solum exteriora tua membra pro nobis vehementer vndiq; afflicta doloribus replectur, sed & interiora tua cuncta amaritudine & intollerabili cruciatu torquerentur. Totum quoq; corpus tuum tactus nobilitate mollissimum, & præ naturalium optima dispositione, & nobilissima complexione delicatissimum, ac doloris perceptibilitate tenerimum, duris verberibus, durioribus, crassis & obtusis clauis & acerrimis flagellis est consumptum, confisum & dilaceratum. Insuper præter hos externos vehementissimos cruciatus, interius multipliciter & intensissime affligebaris ad mortem vsq; indefinenter, ob venarum tuarum rigorosam extensionem, neruorū rupturam, viscerum distensionem & dilacerationem, cordis & animæ tuæ multiplices tristitias atq; mortis angustias.

Porro, iam vndiq; cordis & corporis se ampliantibus angustijs ac cunctis deficientibus viribus (quibus etiam ante penè fueras totus exhaustus) cruore sancto largiter pro nobis effuso miserimus, cruento crucis ligno inhaerens aridus, squallidus, deformis ac veluti tenerimus ligni vermiculus & non homo, omni specie decorisq; priuatus, coepisti demum inter hæc ô Sampſon fortissime, & fons vitæ, qui omnia sustentas, omnia gubernas, omnia viuificas, flebili & acerbissima agonia ad mortem tendere: mœstissima matre tua, cæterisq; amicis expirationem & consuma-

summationem innocentissimæ vitæ & animæ tuæ tremantibus visceribus miserabiliter præstolantibus. O te dulcissima vita omnium viventium, quàm horribili pressura, tremendo luctamine & duello inter se mors & vita decertabant. O quam mortiferis insultibus, quam intensissimis cruciatibus, quam diris aculeis nobilissimum cor tuum, Diuinitatis tuæ gazophylacium, à diræ mortis iure concutiebatur, tundebatur, pulsabatur, donec illud tempus adueniret ab æterno dispositum, quo non coactè, sed tuapte voluntate (ve prædixisti) animam tuam poneres, & pro nobis mortis iuri vitam traderes. Tunc autem clamore valido (ad significandum inconsumtum moriendi, atq; manifestè voluntarium esse expirandi modum) te Patri commendans, dixisti: *Pater in manus tuas commendo spiritum meum.* Et hoc dicto versus matrem mœrore tabescentem, quasi vitimum & tristissimum vale ei relinquendo atq; significando, inclinans caput amarissime lachrymantibus oculis, patefactè iam mundo misericordix tuæ sinu, tabescentibus visceribus, obrigentibus membris, rupto corde, in amarissimo cruciatu, in inuictissimo atq; fortissimo amore, voce magna clamans, eidem Patri æterno spiritum tuum tradidisti.

O quanta pœna, quanta acerbitas mortis huius, dum creator occiditur, vita moritur, Filius Dei immensus, immortalis, Deo Patri coræqualis, tremendæ dominus Maiestatis, dominus Sabaoth, pro peccatorum hominum sordibus necatur. O qualis illa fuit separatio, ô quam triste diuortium quis illic mœror & angustia, quis cruciatus & pressura fuit, cum anima illa excellentissima à dignissimo illo atq; sacratissimo corpore, in quo triginta tribus annis tam dulciter, pacifice, iucunde & sancte, haud secus quam duo amantes in lectulo vno, quieuerat, iam iamq; discedere cogere? Quam egrè se diuelli ab inuicem patiebantur, inter quæ nulla vnquã discordia, lis nulla, dissidium nullum, nec vlla fuerat suborta similtas? O quam grauis & ineffabilis illa crux erat, quando sanctissimum illud corpus, tam fidum amicū, tam pacificum patrem familias, tam piū deniq; cogebatur preceptorem & magistrum dimittere. Quanto itidem cum mœrore preclara ac nitida illa anima à tam fideli seruo auellabatur, qui ne vnquam quidem vel in modico spiritui rebellauit, nunquam eius dominium refugit, nunquam spiritui, recta ac sancta monenti, restitit: quicq; semper morigerum spiritui exhibuit famulatum. Idèd nusquam sibi pepercit, non frigus, non æstum, non famem, non sitim declinauit: quinimò labores & dolores innumerabiles: quam patientissime tollerauit, vt suo muneri faceret satis. O quam ingens, quam immensa fuit hæc suauissime Iesu tibi crux & afflictio, quã vehemens cruciatus & dolor, dum à sese diuellerentur anima illa sanctissima & sacratissimum tuum corpus, inter quæ tam mira semper concordia, tam stupenda dilectio, summum gaudium imperturbata pax, ac maxima fuit iucunditas?

*Pro sui reconciliatione, peccatorum remissione, Pro perfecta sui modificatione, simplici re-
hæq; intentione; deniq; pro felici & securâ morte, Precatio, XX.*

Quid tibi miserrimus, salus & spes animæ meæ Christe Iesu dilectissime digne retribuam, pro immensa & profundissima charitatis tuæ erga me ab yfso, quæ adèd fidelissime in finem vsq; me dilexisti, & neuiquam pro me dedignatus sis tam ignominiosissimâ simul & amarissimam subire mortem, quo à morte perpetua me redimeres, & regni tui cohæredem faceres? En laudo, exalto, benedico & infinites (si possibile foret, licet id nihil tamen adhuc esset) gratias tibi ago ex omni anima, vniuerso corde, totis viribus, & omni facultate mea, quod ex gratuita tua bonitate, crimina quæ soluere debui & non potui, tu innocentissime Domine exol-

uu

uisti